

Arlo keek even toe en besloot toen zuchtend dat de zaak hopeloos was. Voorlopig zou hij geen Taak krijgen en als de meester het weer wat rustiger zou krijgen, dan was hij vast vergeten wat de Taak ook alweer was. Hij legde zich er maar bij neer en ging naast de meester staan om hem zakjes aan te geven. Zakje na zakje gaf hij aan en het leek alsmaar drukker te worden. Er waren nu niet alleen misselijke jongeren, maar ook mensen die bij het feest gestruikeld waren of met hun dronken kop ergens tegenaan gelopen waren.

Plots zag Arlo uit zijn ooghoek iets roods opduiken. Het was echter alweer weg toen hij het beter probeerde te zien. Arlo plakte net een pleister over een flinke snee toen hij het weer zag. Het leek wel een bos rood haar, maar niemand in het dorp had rood haar. Het rode plukje bleef opflitsen. Telkens als hij probeerde het helder te krijgen, dan verdween het weer achter een dronken feestganger of achter een opgeheven emmer. Hij probeerde het rode plukje daarom uit zijn hoofd te zetten. Eindelijk werd het iets rustiger. Arlo zag dat de zon buiten al over het hoogste punt was. Toen de laatste patiënten waren verdwenen en de wachtkamer leeg was, durfde Arlo weer wat tegen de meester te zeggen: 'Meester Polak, wat betreft...'

Meester Polak keek Arlo opnieuw verdwaasd aan: 'Ben je hier nu nog? Ach ja, het slaappoeder voor je oma!'

Meester Polak trok een kastje open en haalde er een zakje uit. 'Hier, ze gaat er wel snel doorheen. Zeg maar tegen haar dat ze iets rustiger aan moet doen!' Arlo pakte het zakje aan en slikte. 'Dat is fijn, meester Polak, maar eigenlijk ging het over mijn Taak.'

Meester Polak keek hem fronsend aan. 'Taak? De Taakgevingsceremonie is allang voorbij. O wacht, ja, jij had nog niets. Maar ik weet het nog wel!' Opgelucht keek Arlo naar de meester. Hij was het dus niet vergeten!

'Waar heb ik het nou, ja hier... Of nee, hier...' Vertwijfeld keerde meester Polak zijn zakken binnenstebuiten. 'Ik moet het ergens hebben...'

Meester Polak trok wat laatjes open en graaide erin. 'Hé, dat was ik al heel lang kwijt!' Triomfantelijk hield de meester een papiertje omhoog. Hij stak het vervolgens in een zakje in zijn gordel. 'Maar waar is die andere lijst?'

Hij keerde een stapel papieren om en trok er plotseling een briefje uit. 'Kijk, daar is ie dan!' Ook dit stuk papier stak hij in het zakje. 'En dan nu, op naar het feest! Ta-bee!' Meester Polak was al onderweg naar de deur.

'Meester Polak,' riep Arlo hem na, 'mijn Taak!'

Meester Polak draaide zich om en liep terug. 'O ja, dom van mij. Hier.' Hij stak Arlo het papiertje uit het zakje van zijn gordel toe. 'En nog wat geld, anders wordt het natuurlijk niks.'

Hij greep naar zijn geldbuidel en probeerde wat geld uit te tellen. De helft viel op de grond. 'Och, laat ook maar, ik wil naar het feest,' brieste hij. 'Hier,' de meester overhandigde Arlo de hele buidel, 'dit is vast genoeg en wat je over hebt, geef je later een keer terug. Tabee!' Plotseling weer vrolijk stampte de meester de deur uit.

Een beetje overdonderd bleef Arlo staan met het briefje en de buidel in zijn handen. Ja, hij had nu een Taak, maar wat moest hij daarmee? Hij bekeek het briefje goed. Het was een soort boodschappenlijst. Niets op de lijst kwam hem echter bekend voor. Strelinggruis, vloeibaar blauw, traen doras draconis? Wat was dat allemaal? Hij dacht eens goed na of hij er iets over in de boeken van meester Polak had gelezen, maar er kwam niets in hem op. Met een zucht verliet hij het huisje van de meester.